

- 2) Artykuł 56 dyrektywy 2012/34 należy interpretować w ten sposób, iż warunki, jakie należy wprowadzić do systemu pobierania opłat, które organ regulacyjny ma prawo narzucić przedsiębiorstwu wykonującemu podstawowe funkcje zarządcy infrastruktury kolejowej, muszą być uzasadnione naruszeniem dyrektywy 2012/34 i ograniczać się do zaradzenia sytuacjom niezgodności z dyrektywą i nie mogą obejmować ocen celowości dokonywanych przez ten organ, naruszających zakres swobody tego zarządcy.
- 3) Artykuł 32 ust. 1 dyrektywy 2012/34 należy interpretować w ten sposób, że ma on zastosowanie – również co się tyczy kryterium optymalnej konkurencyjności segmentów rynku kolejowego – w odniesieniu do segmentów rynku kolejowego wolnych od konkurencji, w szczególności gdy są one obsługiwane przez podmiot świadczący usługi publiczne, któremu na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych przyznano wyłączone prawo w rozumieniu art. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 1191/69 i (EWG) nr 1107/70.

(¹) Dz.U. C 201 z 15.6.2020.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski Rayonen sad – Bułgaria) – „Toplofikatsia Sofia” EAD, „CHEZ Elektro Bulgaria” AD, „Agentsia za control na prosrocheni zadalzhenia” EOOD (C-208/20), i „Toplofikatsia Sofia” EAD (C-256/20)

(Sprawy połączone C-208/20 i C-256/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Artykuł 20 ust. 2 lit. a) TFUE – Artykuł 47 akapit drugi Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 1206/2001 – Współpraca między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych – Artykuł 1 ust. 1 lit. a) – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Jurysdykcja i uznawanie orzeczeń sądowych oraz ich wykonywanie w sprawach cywilnych i handlowych – Artykuł 5 ust. 1 – Niezapłacone wierzytelności – Orzeczenia sądów – Nakazy zapłaty – Doręczenie – Dłużnik mający miejsce pobytu pod nieznanym adresem w państwie członkowskim innym niż państwo sądu rozpatrującego sprawę]

(2021/C 471/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski Rayonen sad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Toplofikatsia Sofia” EAD, „CHEZ Elektro Bulgaria” AD, „Agentsia za control na prosrocheni zadalzhenia” EOOD (C-208/20), „Toplofikatsia Sofia” EAD (C-256/20)

Sentencja

- 1) Artykuł 1 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów w sprawach cywilnych lub handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do sytuacji, w której sąd państwa członkowskiego zarządza poszukiwanie adresu, w innym państwie członkowskim, osoby, której należy doręczyć orzeczenie sądu.

- 2) Artykuł 5 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie wykonalności nakazu zapłaty wydanego przeciwko dłużnikowi i nie nakłada obowiązku uchylenia takiego nakazu.

(¹) Dz.U. C 255 z 3.8.2020, Dz.U. C 271 z 17.8.2020.

**Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof – Austria) – postępowanie wszczęte przez UM
(Sprawa C-277/20) (¹)**

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Dziedziczenie – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Artykuł 3 ust. 1 lit. b) – Pojęcie „umowy dotyczącej spadku” – Zakres stosowania – Umowa przeniesienia własności na wypadek śmierci – Artykuł 83 ust. 2 – Wybór prawa właściwego – Przepisy przejściowe]

(2021/C 471/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UM

przy udziale: HW jako zarządcy spadku po ZL, Marktgemeinde Kötschach-Mauthen, Finanzamt Spittal Villach

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 650/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego należy interpretować w ten sposób, że umowa, na podstawie której osoba przewiduje przyszłe, mające nastąpić w chwili jej śmierci, przeniesienie własności należącej do niej nieruchomości, na rzecz innych umawiających się stron, stanowi umowę dotyczącą spadku w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Artykuł 83 ust. 2 rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje on zastosowania do badania ważności wyboru prawa właściwego dokonanego przed dniem 17 sierpnia 2015 r. wyłącznie w celu uregulowania umowy dotyczącej spadku w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia, dotyczącej jednego ze składników majątku spadkodawcy, a nie ogółu spraw dotyczących spadku po nim.

(¹) Dz.U. C 313 z 21.9.2020.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Audiencia Nacional – Hiszpania) – GE Auto Service Leasing GMBH / Tribunal Económico Administrativo Central

(Sprawa C-294/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Harmonizacja ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – Ósma dyrektywa 79/1072/EWG – Artykuły 3, 6 i 7 – Warunki zwrotu podatku od wartości dodanej (VAT) – Podatnicy niemający siedziby na terytorium danego kraju – Odmowa zwrotu zapłaconego VAT – Dokumenty uzasadniające prawo do zwrotu – Brak przedstawienia dokumentów potwierdzających w wyznaczonym terminie]

(2021/C 471/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Audiencia Nacional